

Gerhard Hallstatt (na pozadí skalní malba, objevená Jeanem Sibeliem v roce 1911).

*Podobně jako hudba, kterou píše a nahrává pod jménem **Allerseelen**, se Gerhardovo psaní vzpírá snadnému zařazení do nějakého žánru nebo předem připravené škatulky. Zatímco většina lidí se více či méně ochotně spokojí s cestou po kolejkách položených jejich náboženstvím, politikou, tlakem okolí nebo „kulturou“ spotřebitelských značek (ať už se tyto o sebe vlivy navzájem „otloukají“ sebevíc), on se rozhodl ubírat nevyzpytatelnější cestou: rychlejší, tajemnější a snad i trochu uličnickou. Při našem prvním setkání na konferenci ve Vídni mi okamžitě padly do oka jeho přátelské chování i absence pozérství. Když jsem pak časem jeho dílo i jeho samotného poznával lépe, musel jsem obdivovat vytrvalost, s níž následuje vlastní hvězdu, kamkoliv jej zavede, i na cesty bez sebemenší možnosti finančního nebo profesního zisku.*

- Joscelyn Godwin ve své předmluvě ke knize *Blutleuchte* Gerharda Hallstatta

Bylo to loni, během jednoho prosincového večera v Turku. Seděli jsme v restauraci Koulu a nad pivem a panáky *salmiakki* mluvili o všem možném. Podobně jako Joscelyn Godwin jsem dospěl k závěru, že Gerhardova přátelskost není pózou a že očividně jde za svou hvězdou. Jeho hudba, knihy, fotky i cesty vytvořily za více než dvě desetiletí následování jeho jedinečné cesty mnohotvárný živoucí kus umění. Už nějakou dobu jsem myslel na pořízení rozhovoru s ním, a když jsem teď na něj narazil, přišlo mi to jako správná chvíle. Gerhard ochotně souhlasil a já si začal připravovat otázky.

V následujícím rozhovoru Gerhard hovoří o svém psaní, hudbě, cestování, zdrojích inspirace, panteismu, křesťanství, horách a spoustě dalších věcí, jako saunování, Koskenkorvė, salmiakki, Pippuriset pėėkallot, svėtek sv. Lucie a Jeanu Sibeliovi.

Pro ty z čtenářů, kteří tě dosud neznají, mohl by ses prosím krátce představit – kdo jsi, co máš za sebou a čím se zabýváš dnes?

V mládí jsem na staré kazetáky nahrával podivnou muziku, což v mém případě znamenalo smyčky tympánů, houslí a metalu. Na hlučném psacím stroji jsem psal surrealistické básně a texty. Taky jsem jako velice mladý začal fotit. Ještě dneska mám porůznu uložené stovky diapozitivů, které bych měl někdy digitalizovat.

Hodně jsem se zajímal o alchymii, což se odráželo na veškeré mé umělecké činnosti. Ještě dnes po dvaceti letech pracuju vlastně dost podobně, i když samozřejmě využívám počítač. Pořád ale nahrávám postaru, bez počítačových programů. Z kazet se staly céděčka, z oxeroxovaných knížeček mého mládí řádně tištěné časopisy nebo knížky a z foťáku obyčejného pak přístroj digitální.

Já sám jsem se myslím tolik nezměnil, necítím se o moc jinak, než když mi bylo sedmnáct. I dneska jsem plný nadšení, chaosu – a tak tomu snad zůstane i v následujících desetiletích. Jak napsal úžasný Friedrich Nietzsche: „[Pravím vám:] musí mít ještě chaos ve svém nitru, kdo chce zrodit *tančící hvězdu*.“ Dnes se na sebe dívám jako na trubadúra telektronického věku, který věnuje spoustu času hudbě, poezii a cestování, aby tyto písně předvedl menšímu nebo většímu obecenstvu v různých zemích – někdy hraju i na starých hradech. Kromě cestování ale mám taky rád život ve Vídni, rozhodně jednom z nejkrásnějších měst na světě. Já ve Vídni nevyrostl, narodil jsem se na venkově a prvním velkým městem, které jsem poznal, byl Berlín, kde jsem strávil několik týdnů, když mi bylo šestnáct. Do Vídně jsem se dostal teprve o rok později.

Sedmého prosince 2012 jsi znovu naživo hrál ve Finsku, tentokrát v Tampere. Jaké to bylo? Vystupovali jste u nás podruhé, že? Čím se to lišilo od minulého koncertu v Turku v roce 2007?

Živák v Tampere bylo náš druhý koncert ve Finsku. První byl jak říkáš v Turku v říjnu 2007. Tehdy byla naše sestava dost jiná, v Turku hrál Marcel P. na basu, Dimo Dimov na bicí a pochopitelně já. Protože jsou ale oba hodně vytížení studiem a prací, od roku 2012 hraje Allerseelen s Christienem H. na bicích a Noreiou na base. Oba koncerty se od sebe dost výrazně lišily.

V prosinci v Tampere jsme některé nové písničky hráli na živo vůbec poprvé – a dvě z nich byly inspirované mými finskými přípravami. Skladbu *Grünes Licht* (Zelené světlo) inspirovaly úžasné fotky polární záře. Tu jsem bohužel během času stráveného ve Finsku neviděl. Možná příště. Další písnička *Neunmondmesser* (Devítiměsíční nůž) je částečně inspirovaná finským nožem *puuko* a místem z *Kalevaly*, kdy *Kullervo* zjistí, že si o zapečený kámen v chlebu zničil svůj jediný nůž. Obě skladby najdete na další albu Allerseelen *Terra Incognita*.

Na seznamu hostů koncertu v Tampere byla dokonce i *Kiira Korpiová*. Bohužel nakonec nepřišla – bylo by totiž skvělé vidět, jak tančí na naše písničky.

Po vystoupeních v Tampere a estonském Rakvere jsi nějaký čas cestoval po jižním Finsku – jaký dojem na tobě ten kraj udělal? Kde jsi byl a jaká místa a zážitky se ti líbily nejvíc?

Bohužel jsem neměl čas podívat se na obrazy Huga Simberga v tamperské katedrále. Jsem velký fanda některých jeho věcí. Po koncertě v Tampere jsme museli velice brzo ráno vstávat a chytit autobus, trajekt a další autobus do estonského Rakvere, kde jsme měli hrát další večer.

Po několika skvělých dnech v Rakvere a Tallinnu jsem se na dva týdny vrátil do Finska. Bylo to skvělé. Když jsme v říjnu 2007 vystupovali v Turku, velice se mi zalíbila tradiční sauna spojená s krátkými koupelemi ve studeném moři. Už tehdy jsem se těšil na další cestu do Finska a doufal, že znovu vyjde na chladnou část roku. To se mi splnilo, letos v prosinci jsem znovu strávil nějaký čas v různých saunách – a válet se nahý ve sněhu potom, co člověk vyleze ze sauny, je fantastické.

V Turku a Inkoo jsem taky viděl dva nádherné průvody ke dni svaté Lucie. Ten v Turku jsem si dokonce natočil, ale ještě jsem se nedostal ke zpracování videa. Spousta lidí průvod sledovala se zapálenými svíčkami připevněnými na hlavě. V kostelíku v Inkoo tolik lidí nebylo.

Vydal jsem se tam s přítelem, protože jsem viděl fotky maleb tance se smrtí (*danse macabre*) v tamním kostele. Nevěděli jsme, že se tam zrovna bude konat procesí. Měl jsem to štěstí pořídít nádherné fotky rozkošných malých holčiček s jejich svíčkami a freskami *kuolemantanssi*.

Veliký dojem ve mně zanechal i ostrov Suomenlinna s pevností. Možná se objeví v nějaké písničce Allerseelen. Některá místa, kam jsem se plánoval vydat, třeba Ainola, dům Jeana Sibelia v Järvenpää nebo úžasný hrad Olavinlinna byla zavřená. Mám tedy spoustu důvodů se vrátit. Taky mi moc chutnaly *lakritsi* a *salmiakki* – jako cukrovinky i jako alkoholický nápoj. Zrovna před několika dny jsem viděl fotku absintových lžiček vystavených v Sibeliově domě v Järvenpää – nevěděl jsem, že taky pil absint. Takže mám s velkým Jeanem Sibeliiem alespoň něco málo společného.

Kdo a co nejvíc ovlivnilo tvou hudební, literární a obecně uměleckou tvorbu?

Nejvíc mi asi změnil život Berlín, kde jsem během života ve squatu poznal hudbu Einstürzende Neubauten, Deutsch Amerikanische Freundschaft a Abwärts. To mi bylo šestnáct. Do města jsem vrátil, když mi bylo osmnáct, abych naživo viděl SPK, kteří mě spolu

s industriální hudbou Throbbing Gristle hodně ovlivnili.

Jedním z mých nejoblíbenějších spisovatelů byl a zůstává Arthur Rimbaud – jeho magický symbolismus, cesty, tajemství obklopující jeho život i jeho náhlé a překvapivé rozhodnutí přestat psát. Ve svých sedmnácti letech jsem strávil několik týdnů ve Francii, kde jsem navštívil ves, kde žil, jeho hrob i řadu další míst. O dva roky později jsem byl ve Francii znovu, v Rouenu na koncertě Psychic TV.

Hodně mě inspirovali také velikáni jako Antonin Artaud, Hermann Hesse, Ernst Jünger, Friedrich Nietzsche nebo Rainer Maria Rilke. Před mnoha lety nakladatelstvím RE/Search vydaná knížka *The Industrial Culture Handbook* pro mě byla zjevením: náhle jsem objevil kontrakulturu spojující kontroverzní muzikanty, heretické spisovatele, revoluční umělce i kulturní psance. Měl jsem a dodnes mám moc rád umění Mana Raye, Edvarda Muncha, prerafaelitů a miluju filmy Jeana Cocteaua, Alejandra Jodorowského a Piera Paola Pasoliniho. Vlastně se v mém uměleckém panteonu najdou tucty umělců, které bych označil jako inspiraci, mistry či múzy – byl by to pěkně dlouhý seznam.

Jak tě napadla jména Aorta, Ahnstern a Allerseelen? Ztělesňují nějak svůj obsah a cíle – a jaké vůbec jejich cíle jsou?

Hodně se nechávám inspirovat dílem Friedricha Nietzscheho, a hluboce se mi vryla jeho slova „Ze všeho, co je psáno, miluji jen to, co kdo píše svou krví. Piš krví: a zviš, krev že je duchem.“ (*Tak pravil Zarahustra*) Takže byla spousta důvodů pojmenovat můj nahrávací label i časopis *Aorta*. Zatímco výraz srdce už užili mnozí, často i v dosti kýčovitém kontextu a pojem krve se příliš často a silně pojí s ničením či válkou, slovo *aorta* si dosud mimo kýčovité a romantické vize lásky a války uchovává jistou nevinnost.

Název mé knihy *Blutleuchte* – jmenuje se tak i finský hudební projekt – znamená Krvavá lucerna. Vyšel jsem z kultu *Blutleuchte* kolem Alfreda Schulera a některých dalších filozofů a básníků z kruhu Stefana Georga v Mnichově kolem roku 1900. Věřili v pohanskou krev předkřesťanského starověku a chtěli zažehnout pohanskou renesanci. Schuler byl také velkou inspirací pro Rainera Mariu Rilkeho.

Ahnstern byl starý německý výraz pro planetu Saturn, což jsem se dozvěděl v knížce o runách. Poté, co jsem vydal dvacet čísel *Aorty*, jsem toto jméno začal užívat pro svůj časopis. Také ho používá vydavatelství Steinklang jako název pro sublabel.

Jméno *Allerseelen* jsem si zvolil z mnoha důvodů – částečně jako odkaz na Georgese Batailleho, na Piera Paola Pasoliniho a zvláště na mexický svátek *Día de los Muertos*, který zkraje listopadu spojuje život se smrtí. Teprve před pár lety jsem se dozvěděl, že velice podobná tradice existovala v Rakousku a dodnes se udržuje v Bulharsku.

Co vlastně v tvém případě znamená být umělcem?

Bez umění by byl život jen pěkně nudným zabíjením času. Za ty roky už jsem si zvykl

neustále pracovat na nějaké hudbě, básni nebo fotografii. Mám to štěstí, že všechny tyto činnosti můžu při práci na albech Allerseelen spojit.

Vůbec si neumím představit život bez umění, kde bych nebyl obklopený knížkami, obrazy a hudbou. Kdybych musel volit mezi životem bez umění, bez estetických závislostí a uměleckých obsesí a smrtí s uměním, rozhodl bych se pro ono dobrodružné neznámo zvané smrt. Asi mám někde zasunutou romantickou představu, že království smrti je plné umění, krásy a poezie. Jako mladík jsem byl smrtí posedlý, měl jsem u sebe lidské kosti a lebky a fascinovala mě stigmata katolických vizionářů. Psal jsem o tom v Aortě, texty následně vyšly i v knize *Blutleuchte*. Rozhodně to mělo hodně co do činění s krví potřísněným katolicismem mého dětství, divadlem krutosti, které jsem poznal v kostelích a ve škole.

Svým projektům se věnuješ už nějakou dobu. Jak se za ta léta proměnily tvé postupy i zájmy? Co tě dnes už tolik nezajímá a nepříjde ti důležité, a co tě naopak třeba v poslední době nově zaujalo? Co naopak zůstává trvalým předmětem tvého zájmu?

Když si něco zamiluju, umím být opravdu tvrdohlavý. Zajímá mě v podstatě totéž co v době dospívání: umění, okultismus, surrealismus, symbolismus a cestování. Dřív se na Allerseelen někteří dívali politickou optikou – ale mě politika vlastně nikdy zvláště nezajímala, snad jen tam, kde se stýkala s uměním nebo okultismem. Proto jsem se hodně zajímal – a zajímám dodnes – o životní osudy panovníků se zájmem o magii: Ludvíka II. Bavorského, pražského Rudolfa II. nebo italského **Fridricha II. Štaufského**.

V hlavě i srdci mi dosud zbývá dost horečnatého zápalu a nadšení pro různé utopie a vize. Vůbec se necítím jako dospělý. Pořád žiju dost archaickým způsobem života, obklopený knížkami a topím si dřevem. Nestahuju si muziku, nezvykl jsem si na elektronické čtečky. Vždycky jsem si uvědomoval, že čas je důležitější než peníze. Archaický život s minimem závazků, možná něco ve stylu pařížského stylu života E. M. Ciorana, to byl můj sen už od sedmnácti let – a povedlo se mi jej uskutečnit. Snad to bude platit i tehdy, až mi bude jedenasedmdesát.

V podstatě mě zajímají věci, v kterých se pojí kultura s přírodou, pohanství s křesťanstvím. Byl jsem u kromlechů, dolmenů a menhirů v mnoha zemích. Vždycky mě fascinovaly magické a tragické životní osudy, proto jsem v časopise i své knize *Blutleuchte* psal o vizionářích a umělcích jako Kenneth Anger, Bobby Beausoleil, Leonora Carringtonová, Corneliu Codreanu, Otto Rahn, Leni Riefenstahlová, Viktor Schaubergger, Rudolf Schwarzkogler, Karl Maria Wiligut a mnoha ostatních – životy všech jmenovaných měly magický i tragický rozměr. Všechny tyto fascinující a více či méně kontroverzní postavy mě velmi zajímají i dnes. Kdybych o těchto umělcích a okultních, politických či ekologických vizionářích psal dnes, texty by jistě vypadaly úplně jinak, i když si nejsem jistý, v čem by tyto odlišnosti přesně spočívaly.

Jaké jsou tvoje nejoblíbenější nahrávky Allerseelen a proč?

Nejradši mám poslední dvě CD *Hallstatt* a *Rauhe Schale*. S oběma si spojuju velice silné vzpomínky. Moje tvorba bývá velice individuální a osobní – a to i dnes, kdy pracuju na pódiu

nebo ve studiu s různými dalšími muzikanty.

Allerseelen někdy lidé porovnávají s kapelami jako Laibach – to ale dává smysl jen při hodně povrchním pohledu. Snad kvůli některým hudebním prvkům, možná kvůli využívání místy nebezpečné symboliky. Allerseelen ale nikdy nebyl kolektivní počin a proto jsou texty i hudba velice subjektivní. V mnoha ohledech jsou cédéčka Allerseelen akustické deníky, které pro mě znamenají mikrokosmy, zhmotnění určitého období mého života s určitými zážitky a dojmy, nádhernými, silnými i smutnými. Každá písnička za sebou má svůj vlastní zvláštní příběh, o kterém celkem často vím jen já sám.

Hodně rád mám taky úplně rané nahrávky Allerseelen vydávané na kazetách s tucty smyček, které jsem nahrával s koupenými houslemi a tympanem ukradeným z kostela. Většinou ale vlastní věci neposlouchám – mám svoje písničky rád, dokud se pomalu rodí, když cítím jakýsi posvátný svazek mezi rytmy, melodií a texty. Jakmile písničku dokončím, obvykle ji přestávám poslouchat, asi proto, že už ji znám až moc dobře. Proces nebo cesta pro mě vždycky byly důležitější než výsledek, vrcholek a tím se řídím v hudbě, cestování a v horách. Je-li život cesta a smrt vrcholek, tak mě i v tomto případě rozhodně mnohem víc zajímá cesta.

*Vloni vyšla tvoje knížka *Blutleuchte* – co v ní čtenáři najdou a jak se ti povedlo přesvědčit Joscelyna Godwina, aby k ní napsal předmluvu? Pokud se nemýlím, zmínil ses při našem rozhovoru v Turku (nad pivem a panáky salmiakki v Koulu), že jste přátelé, mám pravdu?*

Večer v Koulu se mi moc líbil, snad se tam brzo vrátím. Joscelyn Godwin je opravdový učenec a renesanční muž, autor řady fascinujících knížek o alchymii, hudbě, magii i dalších zajímavých tématech. Známe se už několik let, několikrát jsme se setkali ve Vídni a taky jsem ho navštívil, když žil nějakou dobu v Benátkách. Byl předplatitelem mých časopisů *Aorta* a *Ahnstern*, takže všechny texty z knížky *Blutleuchte* znal už předtím, než jsem se zeptal, jestli by neměl zájem napsat k nim předmluvu. Tyto dnes úplně rozebrané a vyprodané výtisky *Aorta* a *Ahnstern* byly anglo-německé dvojjazyčné časopisy o mých zážitcích, dojmech a studiích.

Některé texty připomínají zápisky z cest, kde píšu o svých zážitcích z italských a španělských vesniček, návštěvách hradů jako Montségur v jižní Francii a Castel del Monte v Apulii. Další věci, jako krátké životopisy, byly plodem trpělivé práce v knihovnách. Vždycky jsem rád psal o umělcích a vizionářích, kteří mě fascinovali. A taky jsem vždy psal o fascinaci vlastní.

Zatím moje knížka se všemi těmito texty vyšla jen v americké a francouzské edici, ale v roce 2014 by měly být konečně na světě i německá a španělská verze, na které se moc těším. Všechny bude možné objednat přes můj **Aorta Mailorder**.

Hodně se zajímáš o okultismus, pohanství a folku příbuzná témata. Jaký termín tě nejlépe vystihuje: ateista, agnostik, pohan? A pokud pohan, jakého typu?

Označil bych se za panteistu, mým pantheonem je příroda a proto trávím venku co možná nejvíc času. Zajímá a zajímám se o řadu různých tradic, alchymii, kabalou, magii,

šamanismus, tarot. Jako umělce mě vždy všechno zajímalo v první řadě z estetického úhlu pohledu, což platí také pro svět okultury. Asi i proto mě fascinují tibetské malby i katolické fresky, malby na kamenech ve Finsku i petroglyfy v maltském chrámu. Uchvátil mě mithraismus a navštívil jsem Mithrovy svatyně v Rakousku, Itálii nebo ve Slovinsku. Před pár týdny jsem byl v maličké Mithrově grottě u Dubrovníku, za Mithrova následovníka se však nepovažuji.

Co si myslíš o křesťanství a katolicismu?

V mém panteismu zbývá dost místa i pro křesťanské tradice a mýty, které velmi často vycházejí z předkřesťanských pohanských tradic - jako třeba právě ony nádherné průvody na den svaté Lucie v Skandinávii. Všechny křesťanské rostliny jako by vyrůstaly z pohanských kořenů.

Jako panteista oceňuju také křesťanský mysticismus, mám rád díla mistra Eckharta či Svaté Hildegardy. Křesťanství je působivým synkretismem s mnoha vypůjčenými nebo vykradenými prvky mystérií Ísis, Kybelé a Mithry. Katolicismus je mýtus krve - ale zatím jsem ještě nepotkal katolíka, který by skutečně věřil v nejdůležitější dogma, tedy že chléb se mění v posvátné maso, že z vína se stává posvátná krev. Zatím jsem nepotkal nikoho, kdo by tomu opravdu věřil. Na celém světě tak podle všeho žije tvrdé jádro pouhých několika stovek či tisíc skutečných katolíků.

Nesmírně mě zajímají i další projevy katolicismu jako stigmata. Před léty jsem studoval stigmata u bavorské Therese von Konnersreuth, navštívil vesničku Konnersreuth, a pak o tom psal i v knížce *Blutleuchte*, kde jsem se zabýval i krvavými bubny svatého týdne ve španělské Caladě, které Luis Buñuel použil jako soundtrack k některým svým filmům. V Caladě jsem byl dvakrát, taky v italské vesničce Cocullo. Velký dojem na mě udělala křesťanská procesí s živými hady na San Domenico - tahle tradice rozhodně má předkřesťanské kořeny. Možná se tam brzo vrátím...

Katolicismus samotný je vlastně opravdový pantheon a boží dopuštění se všemi svými světcí, barvitým peklem a více méně mdlými nebesy. V helsinském Kansallismuseo na mě udělalo nesmírný dojem velice realistické sousoší pohana Lalliho, který zabil biskupa Henrika. Mrtvý biskup stál na zkrvaveném Lalliho těle, který měl nádherné oči a v rukou držel knihu. Velice jsem s tímto pohanem a jeho knížkou ztotožňoval, přestože jsem se podrobnosti o Lalliho životě dozvěděl až později.

Hodně jsi procestoval. Kde všude jsi byl a co pro tebe cesty znamenají - něco na způsob pouti? Vybavuju si, že jsi své cesty popisoval jako „magické tajemné výpravy.“ Jaká místa na tebe udělala největší dojem a proč? Jaké jsou tvé nejzvláštnější a tvému srdci nejdražší zážitky z těchto cest?

Měl jsem to štěstí, že nás s Allerseenen pozvali hrát do spousty evropských zemí a také do Severní Ameriky a Ruska - vždycky se to snažím spojit s aspoň letmým seznámením se s místní kulturou a přírodou. Kdyby měl třeba na návštěvu Helsinek jen jeden večer, byl bych

z toho nešťastný.

Vlastně jsem hrozně zvědavý, takže se ze zahraničí vracívám s tucty skvělých zážitků a dojmů, z kterých často vznikají nové písničky. Z Finska a Estonska jsem si třeba přivezl úžasné dojmy z *Kalevaly* a *Kalevipoegu*. Na těchto koncertních cestách poznávám mnohé – nové umělce, muzikanty, spisovatele – a taky se vracívám se spoustou lakritsi, salmiakki, podivných cukrovinek jako Pippuriset Pääkallot a vynikajícím pitím jako **Leijona Pastilli Shot** nebo Koskenkorva Lakritsi.

Něco velice zvláštního se mi přihodilo, když jsem se v mládí sám vydal na italské sopky Vesuv, Etnu a Stromboli. Zatím jsem o tom nikde nepsal, ale jednoho dne se na to chystám. Pořád mám své deníky, nějaké fotky a dokonce nějaké **Super 8** filmové záběry, které jsem pořídil na Etně. Neměl jsem pořádné vybavení, dobré boty, dost vody ani realismu. Mohla se stát spousta nebezpečných věcí. Dneska už bych tam šel podstatně líp připravený, s dobrou mapou, dostatkem vody, a ne v horkém srpnu, jak jsem to udělal v osmnácti. Na Etně jsem neměl dostatek vody a měl jsem i nějaké halucinace, než mi konečně došlo, že se musím obrátit, jinak nepřežiju. Když jsem chtěl slézt do kráteru Vesuvu, poranil jsem si nohu. A divné věci se mi staly i na Stromboli.

Tehdy jsem sebou po jižní Itálii a Sicílii vozil *Tak pravil Zarathustra*. Svým způsobem jsem byl stejně šílený jako vulkanický filozof Friedrich Nietzsche. Když o tom tak mluvím, probouzí se ve mně touha znovu se vydat k těmto sopkám – nemají vrcholky, jen cesty a stezky. „Vždyť spočinout nelze.“ (Rainer Maria Rilke: *Elegie z Duina*)

Zmínil jsi hrady Montségur a Castel del Monte. Můžeš nám o nich něco říct?

Nejsilněji na mě obvykle zapůsobí místa, kam cestuju sám. V tomto se dost podobám Stepnímu vlku popsanému Hermannem Hessem v jeho slavném románu. V katarské pevnosti Montségur na jihu Francii jsem byl dvakrát. Poprvé to bylo kouzelné a silné, několik dní jsem přespával ve spacáku pod širákem, dlouhé hodiny jsem šel, byl to svým způsobem husarský kousek.

Když jsem pozdě odpoledne dorazil na Montségur, byl jsem tam jediný návštěvník. Trochu poprchávalo a já věděl, že tam zůstanu přes noc. Nocoval jsem i na dalších katarských hradech a ty noci v Queribus a Peyrepertuse byly silný zážitek. Při druhé návštěvě Montséguru jsem si připadal jako obyčejný turista, protože jsem nebyl sám. Hrad se nezměnil, ale přesto to nebyl onen kouzelný Montségur, jaký jsem zažil při své první návštěvě. Skutečně věřím starému přísloví, že cesta je důležitější než cíl.

Příště se na Montségur vydám sám, abych tam přenocoval. Podobným způsobem jsem se vypravil i na osmistěnný Castel del Monte v italské La Puglii – několik hodin jsem vedlejšími cestičkami pochodoval k magickému hradu, který z dále zářil jak blyštivý krystal na kopci. Když jsem tam šel, nevěděl jsem, kde přenocuju. Bylo mi to jedno, protože jsem s sebou měl spacák. Cestuju do jisté míry podobně jako Arthur Rimbaud. Když ti tak o tom vyprávím, přepadá mě touha se na obě místa vrátit ve stylu Stepního vlka – sám, s plným batohem a

spacákem, s mapou, knížkami, vodou a nožem.

A konečně, co hory? Často o nich mluvíš ve svých skladbách.

V posledních deseti letech jsou pro mě nesmírně důležité. Obvykle mívám radši výstup než vrcholek samotný, tam dost část cítím jakousi prázdnotu. Něco podobného se mi stalo i na hradě Montségur. „Šest tisíc stop mimo člověka a čas,“ tak to trefně popsal Friedrich Nietzsche (*Ecce homo*), když psal o letech strávených v horské krajině švýcarského Engadinu, vysoko nad lidstvem a průměrným životem.

Julius Evola o tom napsal několik esejí ve své *Meditaci na vrcholcích* inspirovaných jeho obtížnými výstupy na rakouské, italské a švýcarské štíty. Doufám, že jednoho dne navštívím ledovec, v němž je uložen jeho popel.

Před několika dny jsem přespával na horské chatě na dolnorakouské hoře Schneeberg v nouzové místnosti, která bývá vždy otevřená. Ve výšce přes 2000 metrů jsem popíjel Koskenkorvu Lakritsi a vzpomínal na krásné dny ve Finsku.

- - -

Velice ti děkuju za rozhovor, Gerharde!

Rozhovor **Write with Blood: Gerhard Hallstatt speaks!** vyšel na blogu Mesikämmen 25. března 2013.